

LIBERTATEA

— Foaie pentru săteni și muncitori, întemeiată la Orăștie, în anul 1902 —

„LIBERTATEA” ESTE
PROPRIETATEA FAMILIEI MOSTENITOARE
ALUI ION I. MOȚA

Redactor răspunzător: GAVRIL POP

PREȚUL FOII ESTE:

120 Lei pe un an, 60 Lei pe 1/2 an,
30 Lei pe 3 luni.

DIRECTIUNEA „LIBERTATEA” — (MOȚA)
BUCUREȘTI I. — Calea Victoriei 63.

Scrisorile pentru redacție precum și cererile sau
banii pentru abonamente, se vor trimite pe adresa:
ADMINISTRAȚIA „LIBERTATEA” — (MOȚA)
București II. — Str. Luterană 6 Et. III.

Apare în fiecare Duminică

Prețul unui număr 2 Lei

Apostolii urii și învrăjbirii dintre popoare

Un mare scriitor român, un talmăcitor al sufletului naționalist și al luptei neconținute în contra primejdiei pe care o seamănă evreii între popoare, a făcut o interesantă și foarte pilduitoare propunere.

Toate gazetele evreiești pomenesesc despre război. Din cele ce scriu, reese foarte limpede că doresc războiul. Impotriva Germaniei, ele țipă cât le ține gura și asmuță alte popoare, amintindu-le că dacă nu sar acum să stropșească cu foc și cu sabie poporul german, apoi va sări acesta încurând și va supune Europa.

Oare ce-i îndeamnă pe acești evreiași să fie atât de războinici? Dragostea ce o poartă Cehoslovaciei? — frica de Germani?, — pofta de a se bate?..

— Nu! Gândul lor este cu totul altul. În hambarele și în magazinele lor, zac gramezi mari de saci plini cu praf de pușcă. Fabricile lor de muniții nu mai au unde așeza gloanțele, bombele și șrapnele. Trebuie risipite undeva și acestea numai în război se pot risipi.

Dar dacă evreii sunt așa de războinici — spune distinsul scriitor — să-i asculte și povăța sa și să dovedească lumii că într'adevăr, evreii își merită numele de popor ales și viteaz. Să alcătuiască trei regimente, numai din evrei. Dela soldat până la generalul comandant, toți să fie evrei! Aceste 3 regimente să pornească îndată în Cehoslovacia, să se răspândească pe granița sudeților dinspre Germania și să fie piept »năvălirii« nemților în Cehia... Dacă evreii vor fi în stare să împlinescă această propunere, hula și alungarea care este pornită împotriva-le, se va schimba în dragoste, în admirație și toate popoarele îi vor adăposti, ca fiind de mare folos în toate împrejurările.

Dar, care dintre dragii cetitori ai »Libertății« ar putea crede, că un singur evreu, fără de indemn și porunca altora, numai din indemnul său lăuntric, — ar lua pușca și ar pleca să lupte în contra Neamului!. Păzit a Domnul! Nu pentru că n'ar avea curaj; evreul este foarte curajos... Dar el nu-i nici nebun și nici prost să moară de dragul goimului, a creștinului!

Da, evreii au armate, foarte bine organizate. Armate cu puști umplute cu cerneală în loc de gloanțe, cu guri de învrăjbit, în loc de guri de tun. Armate răspândite pe fața întregului pământ, cari pândesc, — ca și corbii croncănitori — să le cadă prada. Soldații lor sunt apostoli ai urii și ai învrăjbirii dintre popoare, purtătorii de cuvânt mincinos și viclean,

îndemnător la răzbunare, la încăerare și la vărsare de sânge.

Căci războiul este timpul cel mai potrivit de înșelăciune și de jaf. Numai mirosul războiului, — care totuși nu va izbucni! — a stârnit în lumea evreilor o nestăpânită bucurie, o diavolească satisfacție pentru ziua grozavă a măcelului, care pentru ei, evreii, este un prilej de aleasă sărbătoare.

Ziua aceea nu a venit și nici nu va veni! Va răsări însă pentru evrei o altă zi, mult mai cruntă de cum își închipuiesc dânșii!..

Fricosilor -- nu fiți fricosi!

Vorbind astăzi în dreapta, în stânga, pe uliță, în cafea, în tren, n'auzi decât schimburi de vorbe și de păreri, despre »primejdia războiului«. — În ce ne privește pe noi de aproape, auzi pe mulți și multe, oftând delarărunchi:

— Bine, bine, dar ce-o fi după asta? Ce-o fi cu noi? Că, uite, Cehoslovacia se trezi așa din bun senin, cu o poruncă dela cei mari și hotărâtori în viața popoarelor, să dea fășii bune din hotarul lor, vecinei sale prea puternice, Germaniei. — Oare după Cehi,

n'o să ne vie rândul și nouă, să ne ceară Ungaria să-i dăm și noi ei, părți din cele pierdute de ea pentru noi!

Acestor pușini la judecată și la credință, vrem să le dăm în cele de mai jos câteva lămuriri, cari să alunge din jurul lor aceste gânduri urâte și cu totul fără îndreptățire. Iată cum stă lucrul:

Când, la pacea cea mare după război, s'au croit hotarele Cehoslovaciei de azi, acele hotare nu au fost trase pe la marginile până la cari se întinde poporul ceh și slovac, ci s'au tăiat mai departe,

mai adânc, peste șinuturi locuite de germani (în spre Austria) și de Unguri (în spre Ungaria), pentru că așa cereau trimișii Cehilor la marele Sfat de Pace dela Paris. Așa s'a dat Cehilor stăpânire peste 3 milioane și jumătate de Nemți și mai mult ca un milion de Unguri, cari traiau (și trăesc) acolo la hotare alipii de patria neamului lor, de Germania colo, de Ungaria dincoaci. Și trăesc acolo grămadă unii într'alții aproape de hotarul țării neamurilor.

LA NOI NU-I AȘA. CREȘTINE! Al României hotar a fost tras numai acolo, până unde se întinde neamul românesc! Noi n'am rupt trup viu din trupul neamului vecin, ci am luat numai ceea (și)e) al nostru!

Așa fiind, nu se va găsi om cu capul nestruciat și cu inima necănească, să ne ceară rupere de hotare pentru a le da în stăpânire Ungariei!

— Da, da, zic, fricosii. Dar au la noi orașe puternice ca Oradea, Aradul, Sighetul, Timișoara și altele, pline de Unguri, pe cari ni-le pot cere, că-s aproape de ei!

— Nici asta nu-i așa, nene cel cu inima de purice! Uite de ce!

Întâi și 'ntâi, acele orașe nu-s așa de pline de Unguri, ci de sunt în ele 40—50 la sută Unguri și vre-o 20—25 la sută jidani, dar sunt acum și Români 30—40 la sută, și ca mâne vor fi mai mulți Români ca toți ceilalți străini împreună!

Acum, unde crezi dă că se va găsi stăpânire engleză sau franceză sau chiar americană, care să zică: Pentru ca să facem pe Ungaria stăpână peste Oradea, să dăm în robie Ungurilor și cele 30—40 de comune românești din jurul ei, dintre ea și granița de azi a Ungariei? Sau să-i dăm Aradul cu alte 20 25 de sate pline de Români, sau Timișoara sau Sighetul tot așa!

Nu, pretine, asta nu se va întâmpla! Starea noastră nu e la fel cu a Cehoslovaciei! Noi am mers cu hotarul numai până unde dreptatea lui Dumnezeu și a sângelui neamului nostru, ne-a chemat. Dela altul pe nedrept nimic n'am rupt. Ungurii ce sunt în România, sunt resfriși printre noi colo și colo, și îngrămădiți mai ales în orașe, cu scop politic ungeresc — drept care acum s'a spulberat în vânt. Și Ungurii în acele orașe scad mereu! Căci — s'a întors roata!

Așa să știți, Români dela sate, ca și dela orașe! Și de aceea, să aveți cea mai deplină încredere în viitorul neamului nostru și a Țării lui frumoase!..

(Buc)

IOS. NĂDEJDE

A trecut încă o săptămână și războiul n'a izbucnit

A doua întâlnire dintre Chamberlain și Hitler. Cehoslovacia a primit dela Germania încă o săptămână ca să cumpenească porunca lui Hitler. Cuvântarea cu tîlc rostită de Hitler Luni.

Vineri în 23 Sept a fost sorocită a doua întâlnire dintre dnii Chamberlain, ministrul președinte al guvernului englez și Hitler, cancelarul Germaniei. Întâlnirea a avut loc în micul orașel Godesberg din apropierea graniței germane dinspre Franța.

Scopul acestei a doua întâlniri a fost următorul: La cea dintâi întâlnire, Hitler i a făcut cunoscut prim-ministrului englez cumcă dănsul nu se mulțumește numai cu un plebiscit în regiunile locuite de germanii sudeți, ci voește ca plebiscitul să se facă și de către celelalte minorități, (polonezi, unguri, ruteni). Ba, mai mult, Hitler a cerut ministrului englez să facă cunoscut guvernului țării sale, că el (Hitler) va sprijini chiar alipirea acestor părți, la țările din neamul cărora fac parte minoritățile.

Di Chamberlain s'a împotrivit. Și a plecat acasă foarte supărat. Supărarea dlui Chamberlain a avut un mare răsunet în toată lumea: Jidanii s'au bucurat, au svărlit cu căciule în câni de bucurie, că va fi război! Pe dată au umplut gazetele lor cu vestea, că din clipă în clipă va izbucni războiul. Alarma dată de ei, a înspăimântat de nou celelalte neamuri, cari, crezând că poate fi adevărat ceea ce spun ei, jidanii, s'au apucat să se apere. Franța o mobilizat câteva contingente, Rusia a trimis armate spre granița Poloniei, iar Germania și-a pornit pe drum armate motorizate, spre granița Cehoslovaciei.

Sâmbătă toată ziua, lumea a stat gata, că ba în clipa aceasta, ba în cealaltă, se aprinde focul.

Noul guvern cehoslovac, având în frunte pe generalul Sirovy, văzând că Anglia este supărată de noua întorsătură a lucrurilor și mai având și întărire din partea Rusiei, care s'a legat să o ajute în orice împrejurare, a trimis în provincia sudeților mai multe re-

gimente, cari au pus mâna din nou pe clădirile autorităților. Căci după învoirea Cehoslovaciei de a da sudeții la Germania, aceștia au fost și ocupat partea care li se cuvenea. Desigur că s'au produs ciocniri sângeroase dar nici decum un război așa cum au vestit gazetele jidovești.

Văzând lucrul acesta Hitler, i-a trimis pe loc Cehoslovaciei o poruncă în care îi dă răgaz o săptămână, până în ziua de 1 Oct. anul de față, ca să răspundă dacă se învoește ori nu să-i împlinescă dorința. Că adică, să elibereze locurile ocupate de germanii sudeți, cât și acelea ocupate de polonezi și de unguri. În cazul că nu ar asculta de această dorință alui Hitler, armatele germane vor intra și vor ocupa Cehoslovacia.

Duminică încă nu era liniște, cu toate că răgazul de o săptămână, dictat de Hitler, îndemna la liniște. Neliniștea a plecat dela faptul, că Cehoslovacia, în loc să aștepte ziua de 1 Oct. când trebuia să dea răspuns Germaniei, s'a apucat și a declarat mobilizarea generală. Acest fapt i-a îndemnat pe germani să creadă că Cehia se va împotrivi cu toate puterile sale, astfel că războiul nu va putea fi înconjurat. Același lucru a stăpânit și gândul celorlalte țări, cari au mobilizat o parte din armată. Intre acestea se află și Polonia. De frica Rușilor, nu avea nici dânsa ce să facă.

Așteptarea lumii, care tot mai credea în izbucnirea războiului, — că-i jidanii au avut grijă să le vestească cu multă risipă de cuvinte, — s'a preschimbat în altă așteptare: Cuvântarea lui Hitler. Unii ziceau că dacă până Duminică nu s'a produs izbucnirea războiului, apoi Luni de bună seamă că războiul va izbucni.

A venit și Lunea, așteptată și mult dorită... Așteptată de toată lumea, dorită cu arzătoare patimă de evreimea

pământului. Milioane de urechi s'au alipit la mașina de ascultat (la radio) și tot pe atâtea milioane de inimi au bătut înfricate, așteptând cuvântul hotărâtor alui Hitler.

Cuvântarea cancelarului Hitler despre război, nici n'a vorbit!

În cuvântarea sa, dl Hitler s'a ocupat mai întâi de chestiunea comunistă. Cel mai mare dușman, — nu numai al Germaniei, ci al lumii întregi, — e se comunismul.

În privința puterii armate a Germaniei, dl Hitler a întărit următoarele:

Am realizat (îndeplinit) o reînarmare așa cum lumea nu a mai văzut. Armata posedă (are) armele cele mai moderne. De cinci ani miliardele le am cheltuit în acest scop. Am creat cea mai bună apărare aeriană, apărare anti-tanc din lume. De asemenea am creat armată aeriă, care să protejeze (păzească) Germania contra oricărui atacuri cu puțință sau imaginare (cari se pot închipi).

Chestiunea Cehoslovacă

La 1 Octomvrie — a spus Hitler — Beneș trebuie să se țină de cuvânt! Dănsul va trebui să elibereze teritoriul sudeților.

Garantăm Cehoslovaciei, că nu vrem cehi, dar ea nu trebuie să mai subjuge naționalitățile minoritare. În ce privește teritoriul german sudet, răbdarea mea a ajuns până la capăt. Rămâne ca Beneș să decidă dacă va fi pace sau război; dacă va primi propunerea mea și va da libertate germanilor sau dacă nu, ne vom duce noi să ne căutăm libertatea noastră!

Noi suntem hotărâți, Beneș să aleagă!

Iată că trecu și ziua de Luni, cu discursul încrestat mai sus, în care nu se vorbește nimic de război. Jidanii au rămas foarte măhniți de »necuvînciosul« acesta de Hitler, care nu le-a fost pe plac, declarând război Europei!..

NEVASTA PAUNULUI

— Fabulă —

de VASILE MILITARU

Pe-ale sale catalige, — filosof de viață 'naltă, —
Sta un cocostârc odată, lâng'o margine de baltă...
Sta așa cu fruntea sus, —
Impărat pe-al bălții smârc, —
Și mereu pe gânduri dus,
Ca oricare cocostârc...

Pe când cocostârcul nostru, cugeta precum vă spun,
Fu trezit din a lui vise nesfârșite, de-un păun:
— Bine te-am găsit, poete!... Ce mai faci și ce mai zici?...
Cum se face, că ești astăzi singur-singurel pe-aici?...

— Iacă, singur-cuc, păune... Astăzi se 'mplinește luna
Decând sunt de-ame nevestă despărțit pe totdeauna!...
— Vai de mine, cum se poate?! — izbucni acel păun,
Ca un vechi prieten bun.

La 'ntrebare, cocostârcul a oftat prelung, cu foc:
— Dacă n'am avut noroc!...
— Rău îmi pare, cocostârce!... Mie, bunul Dumnezeu
Mi-a fost dăruit nevestă tocmai după placul meu:
Mai întâi că e frumoasă cum nu-i alta cu-al ei chip!...

(Cocostârcu-atunci, cu ciocu-i scrise un zero pe nisip!)
Are GRATII DE PRINȚESĂ, încât, place ori și cui!
(Cocostârcul, înc'un zero a mai scris cu ciocul lui!);
Apoi draga mea nevestă, prea frumoasa-mi păuniță,
E de-ARISTOCRATĂ viață!...

(Pentru-aceasta calitate, cocostârcul plin de vis, —
Lângă celelalte nule, tot o nulă a mai scris!)
E, de-asemenea isteată, — a mai zis păunul iar, —
Cântă dulce ca un înger!; toată-i un mărgăritar!...

Și păunul, până seara când sta soarele s'apună,
A tot spus ce daruri are adorata lui păună, —
Ca s'arată de ce-i BUNĂ, —
Însă cocostârcul nostru, ars de-al căsniciei jar, —
N'a pus nota decât ZERO pentru fiecare DAR...

Însfârșit, — păunul zise, cu acelaș foc în grai: —
E mai blândă decât raza soarelui în luna Mai!...

Cocostârcu-atunci, — în fruntea șirului cei lung de nule, —
După triste și amare clătîniri din cap destule, —
A scris vesel cifra 9, cât se poate de citeț,
Făcând astfel păunița o comoară fără preț!

Apoi zis-a cocostârcul sub a soartei grea năpastă, —
Fericit de fericirea celui cu de preț nevestă:
— Cred c'ai înțeles, păune, — norocosul meu amic:
Toate celelalte daruri n'ar fi prețuit nimic!...
Iar pe mine nu m'ar frânge jalea care azi mă curmă,
Dacă fosta mea nevestă avea darul cel din urmă!...

CUVINTE ÎNTELEPTE

Prostul nu râde de ce vede, ci de ce și-aduce amintel!
L'am făcut ca pe-o albie de porci!

Economia face mai mult decât strânsura.

Bea numai cât să înjunghii ursul, nu până îi-o
scoate ciorile ochii!

* * *

Cine nu se închină

Un cismar merse la o nuntă. Fiind evlavios, el
își făcu cruce când se așează la masă. Câțiva tineri iz-
bucniră în râs. Unul din ei îl întrebă: Acasă la d-ta,
se închină toți când se așează la masă? — Da răs-
punse cismarul — afară de doi porci cari încep să
mănânce fără să se închine.

Tinerii, rușinați, n'au mai râs.

FOITA

Trei Moși:

— Unul cu ciubere, al doilea
cu carte de adunat milă pen-
tru „sfânta besearică”, al trei-
lea colonist... —

Numai auzind pomenindu se
despre Moși, te cuprinde o
foarte întemeiată milă. Bieții
Moși, rostesc de 20 de ani, toți
cei cari nu sunt Moși, toți cei
cari au auzit despre durerile
Moșilor și au căutat, — cu
gândul, nu cu fapta, — să le
vie într'ajutor. Iar Moșii, —
oameni cu minte foarte ascu-
șită, — s'au folosit de mila
oamenilor și-au început a bate
pe la ușile lor, cerșind în nu-
mele lui Avram Iancu, alui Ho-
ria, Cloșca și Crișan. Cu orice
Moș te-ai întâlni, în oricare
parte a țării, el trebuie să fie
din comuna Avram Iancu, ve-
chea Vidră... Făceam odată
socoteala, că dacă toți Moșii
cari spun, că sunt din comu-

na Avram Iancu, ar fi deacolo,
acea comună ar trebui să nu-
mere mai mulți locuitori de-
cât capitala țării!...

Pe la mijlocul lunii August,
în Oradea, într'o zi cu arșiță
dogoritoare, cam pe la amiază,
am văzut trecând un Moș cu
un cal slab, de-i puteai cânta
pe coaste. Pe spatele calului,
erau încărcate patru ciubere,
băgate unul într'altul. Moșul
s'a oprit la o fântână, ca să-
l dea calului de băut. În timp
ce îi deslega căpăstrul, se a-
propie de dânsul un ofițer mai
în etate, care îl luă la între-
bări. M'am apropiat de dânsii
și am tras cu urechea la cele
ce vorbeau. Mi-am însemnat
pe dată convorbirea dintre ofi-
țer și jăranul moș, ca nu
cumva scriind-o la gazetă să
înlesnesc strecurarea vreunei
greșeli. Pentru că, între noi
fie vorba, până acuma nu am
celui nici unde vre-un articol,
în care să se pomenească și
despre scăderile moșilor, scă-

HAZ

CAL SAU MĂGAR?

Un slujbaş oarecare își
îngăduia adeseori pișcăuiri
și glume proaste pe soco-
teala celor mai mici decât
el. Își îngăduia zic, dar nu
i-se prea sfășiau, căci —
între noi fie zis — într'ale
glavășinei era tare crud.

Se 'ntâmplă că, într'o
adunare odată începe să-
gădile iar Aghiușă sub limbă.

Se depăna vorba toc-
mai despre credința unor
popoare, că sufletul, până
să ajungă în sânul zeltății,
priebește prin fel de fel
de corpuri: de animale,
de oameni.

Omul nostru n'are ce
lucra... Hai să-și arate și
el comoara cumlințel...
Nefiind însă de față, dintre
cei care stăteau la ordi-
nele sale decât un biet co-
pist, iar pe alți nelăsân-
du-l cureaua să-i ia în
pleasna biciului, — tăbă-
răște asupra acestul ne-
norocit.

— Domnule Ionescu —
ii zise — dumneata ce ai
vrea să fii mai bucuros
după moarte: cal sau mă-
gar?

Copistul, surprins de
această întrebare umili-
toare, îi răspunde curajos:
— Măgar, domnule di-
rector.

— De ce Ionescule?
— Aș ajunge mai re-
pede director, — își sară
înlima copistul în hohotele
celor de față.

Amăgire

— Înainte de căsătorie,
soțul meu îmi fădăduia că
are să mi pună totul la
picioare.

— Și acuma?
— Acum, mi le aruncă
toate în cap.

Din greșală

Inchipuți-vă, azi noapte
mi-a intrat un hoț în casă.
Dar a pășit-o!

— Cum așa?
— Bietul om e la spi-
tal... Nevasta mea a cre-
zut că sunt eu.

deri pe cari nu le au născute în-
trânsii, dar pe cari le-au învățat,
în urmarăsunătoarelor declara-
țiuni pe cari toate guvernele
le-au făcut, cu privire la Moși
și la ajutorarea lor. Ei nu au
fost însă ajutați. Dar în schimb
au fost crescuți în lenevie și
în pofta de a câștiga banul
fără de muncă.

Grăitoarea pildă despre a-
cest fapt mi-a dat convorbirea
dintre ofițer și Moș.

— De unde ești, — îl în-
treabă ofițerul pe moșul cu
ciubere.

— Din comuna Avram Ian-
cu!...

— Te văd necăjit și ars de
căldură. Iacă ce m'am socotit,
— zise ofițerul, — să îți cum-
păr toate patru ciubarele cari
ți-au mai rămas, ca să poți
pleca mai curând la copii și
la nevestă.

— Să vedeți domnule ofi-
țer, — zise moșul, — eu nu
vă pot vinde decât numai un
singur ciubar.

— Și de ce? — întrebă o-

DE TOATE

Despre oamenii de cari se pomenește mai des

Adolf Hitler este nu-
mele cel mai des pomenit
azi în lume. În mâna lui
Hitler stă azi pacea ori
războiul. Un cuvânt al lui
trage nespuse de greu în
cumpăna politicii interna-
ționale. Pe dânsul îl iubesc
și îl urăsc cele mai multe
milioane de oameni. Îl iu-
besc toți germanii aflători
pe fața pământului, cari
numără cam 95 de milio-
ane. Dar ura care se îndre-
aptă împotriva lui în-
trece cu mult iubirea. Îl
urăsc evreii în cel dintâi
rând. Apoi vin rușii comu-
niști și mai pe urmă toate
neamurile democrației din
lume.

Adolf Hitler este fiul
unei familii de muncitori
sărmani din vechea Aus-
trie. El însuși a fost de
meserie zugrav sau vop-
sitor de firme. S'a ridicat
până la amestecarea în
rândul oamenilor despre
cari se pomenește mai des
în lume. Până la urcarea
pe scaunul Germaniei alui
Hitler, numele lui Musso-
lini a fost pomenit întoc-
mai cum este pomenit azi
numele lui Hitler.

Mussolini a avut însă
mai mult noroc decât Hit-
ler. A avut norocul să iee
în mână mai devreme frâ-
nele Italiei, astfel că pe
când a ajuns Hitler să por-
nească la înfăptuiri în țara
sa, Mussolini dăduse po-
porului Italian pânea care
i-se cuvenea.

Sarcina lui Mussolini însă
a fost mult mai grea de-
cât cea alui Hitler. Dânsul
a avut de luptat mult, pe
lângă sărăcie, și cu lipsa
de ascultare a poporului
italian, ceea ce nu i s'a în-
tâmplat lui Hitler, care a

aflat în poporul său, ace-
iași oameni ascultători, dis-
ciplinați, — germani suți
în sută, — cum se mai
spune. O singură dată a
avut de furcă Mussolini cu
întreagă Europa, când cu
războiul din Absinia. Du-
pă ce a trecut războiul,
toată lumea s'a liniștit.
Așa se va întâmpla și cu
Hitler. După ce se va stâr-
și cu bine chestiunea su-
deților din Cehoslovacia,
toată lumea îl lăsa în pace
pe Hitler. Atunci pe cerul
lumii va ieși o nouă stea,
aducătoare de liniște ori
poate aducătoare de în-
vrăjpire. Așa a fost ticlu-
ită soartea lumii: Să se
odihnească puțin și apoi
să se apuce din nou de
frământare.

Eduard Beneș n'a fost
crescut nici dânsul în pene.
Până mai deunăzi numele
său a fost prea puțin po-
menit. Președinte al re-
publicii Cehoslovace și a-
tâta tot! Dar decând cu
trecăturile dintre Germa-
nia și Cehoslovacia Edu-
ard Beneș a început să fie
pomenit de milioane de
buze. Faptul că s'a împo-
trivit lui Hitler, i-a crott
un renume mare, mai cu
seamă printre potrivnicii
lui Hitler.

Beneș este fiul unui ță-
ran din Boemia. Până la o
vârstă destul de înaintată,
el a păscut vitele tatălui
său. Copil sburdănic și
plin de viață, Beneș făcea
multe isprăvi și nu odată,
tatăl său se plângea ve-
cinilor, că fiul lui va sfârși
în temniță. Într'adevăr, în
1915, fiind trimis cu niște
acte secrete fu prins de
dușman și osândit la moa-
rte. Scăpă ca prin minune.
După război a început a
face politică. S'a ridicat
tot mai mult pe scara mă-
ririi, până ce a ajuns pe
scaunul cel mai ales pe
care poate șede un om
de stat.

fițerul foarte mirat.

— Fiindcă de le vând
pe toate, nu mai pot um-
bla prin țară, căci fără
ciubere jandarmii mă trimi-
tacasă. Iară eu nu vreau
să merg acasă, până ce
va cădea zăpada!...

— Ne-a ars «sfânta besearică»
până în temelii și acum um-
blăm prin țară să strângem
mila creștinilor, ca să ne fa-
cem altă biserică, — zise un
omuleț ars de soare, cu sur-
tuc cu pătrățele și cioarece
(pantaloni) de pânură.

— Dar de unde ești bădie,
— îl întrebă preotul. (Eram la
un preot în județul Ismail din
Basarabia).

— Din comuna Avram Ian-
cu!...

Până se duse părintele să-
aducă bani, eu îi luai cartea
din mână și începui s'o cer-
cetez. Moșul se împotrivi pu-
șintel, dar în cele din urmă
mi-o lăsă. În gândul lui și-o
fi zis: Aista-i un basarabean

care nu cunoaște cât plătește
pielea moșilor... Cartea era eli-
berată de către primăria unei
comune din apropierea orașe-
lului Huedin, în județul Cluj.
Despre comuna Avram Iancu
nu era nici pomeneală în carte.

— De aleasă vrednicie dai
dovadă bădie, — zic eu; —
văd că mulți bani ai adu-
nat pentru «sfânta biserică».

— Cu ajutorul celui de sus,
cam 83 de mil de lei. Dar
prefectura ne-a frgrădit acum
și nu ne mai îngăduie să um-
blăm cu cartea decât 6 luni.
În două luni cât mai pot um-
bla prin țară am nădejdea să
«lovesc» suta de mil.

Am știut în minte numele
«moșului» și comuna de unde
i-se eliberase cartea strângă-
toare de milă. După întoarce-
rea din Basarabia, am iscodit
dacă cele spuse de el sunt
adevărate. Așteptările nu m'au
înșelat. În comuna din care
se trăgea, nu arseseră
nici o biserică. Iar «car-
— Continuare în pag. 3.

O mîlt grăitoare plecarea de steag

Noi credem că datorită unor ziare, oricare, mari și mici, scrise pentru poporul românesc, aceea este ca ele să ridice sufletul acestui popor, să-l întărească, să-l umple de încredere în viitorul său, arătându-i ce lucruri frumoase este el în stare să făptuiască, cu cât s'a apropiat el, pe treptele marilor înaintări ale neamurilor, de popoarele cele mai mari și hotărâtoare în soarta lumii.

Sub acest unghiu privind noi ziarele și revistele ce se scriu de Români pentru neamul lor, — mirați foarte rămas-am zilele trecute, cetind într'un mare ziar românesc din București, un articol de strigătoare preamărire a neamului jidovesc, arătându-l ca ceva foarte foarte mai presus de neamurile creștine, chiar și de cel englezesc, care se ține a fi întâiul printre cele dintâi.

E vorba în acel articol de o femeie minunată, mai minunată ca toate, de o jidoaică, văduva unui Lord jidan Reading. El fusese în copilărie un copil sărac și a ajuns «lord» (mare boier englez), ea o sărăcuță de croitoreasă, apoi scriitoare la mașină în cancelaria lui Reading și pe urmă, of!, — nevasta lui, azi văduvă după el.

Prin câte istețimi a trecut ea din copilărie, până a ajunge nevasta «lordului» și văduva lui, apoi toate isprăvile ei din zilele văduviei, — toate sunt descrise cu măiestrie în numitul articol.

Astăzi Anglia (ca și alte state, cari se silesc să fie cât mai pregătite de război), — a hotărât să iașire și pe femei în armată, făcând din ele o armată ajutoare armatei celei mari, la tot felul de servicii auxiliare, pe care le pot și

ele împlini, lăsând pe bărbați pe toți să meargă la front, la luptă cu dușmanul.

E lucru mare aceasta: o armată de femei!

Și aici vine frumosul. Ne arată pomenitul articol că marele popor englez, n'a aflat între cele 25 milioane de femei engleze, pe una care să fie în stare a organiza și a conduce această armată, a doua a Angliei, decât pe Rifca, văduva lui Reading...

Și scoate articolul la iveală, ca mare biruință a jidovimei, că jidoaica a organizat noua armată și că, la nevoie, zece milioane de englezoaice vor sta sub comanda ei, — și spune articolul, — chiar soția întâiului ministru și a celorlalți miniștri, sunt sub comanda Rifcei, și numai chiar Regina e alături de ea, — asta pentru că măcar Regina să nu fie pusă sub comanda Rifcei făcătoare de minuni, dar nici peste ea!

Am rămas nespuse de neplăcut atinși cetind acest respingător și scârbos articol, articol de reclamă evreiască, îspărit în marele ziar «Universul» l.

Iacă așa știu jidanii să se scoată pe sine la iveală, ca mai presus de noi, popoarele creștine, iar noi știm să-i ajutăm a-și face vâlvă, reclamă strigătoare. Evreul care a scris articolul și l-a trimis ziarului românesc, a știut ce face, a știut cât își slujește neamul, — dar ziarul românesc a lipsit dela datorie sa și a făcut o dureroasă plecare de steag în fața speculantului strein.

Ba mai rău: Ziarul «Universul» a plătit, suntem siguri bani bunijidanului pentru articolul-reclamă a lui, — pe când la locul său era, dacă nici să-i fi adus acela lui un săcușor de galbeni, i-ar fi respins cu dispreț.

I au primit spre lucrare, acum ar putea avea gospodării înfloritoare. Moșii nu și-au putut turna nici macar o colibă. Ei motivează prin aceea, că stăpânirea nu le-a dat vite de jug și unelte de lucru. Acestea sunt povești. Moșii colonizați au primit de toate!

Pe unul care pleca l-am întrebat de ce se duce.

— M'am săturat de șes, — îmi spuse Moșul.

— Dar la munte ai să înduri necaz și ai să flămânzești cu toată familia.

— M'oi duce prin țară cu ciubere și mi-oi hrăni familia mai bine ca aici!...

Acești povești cași a ofițerului cu moșul.

Nu cu blândețe și cu ajutor dat din milă, ci cu îndemne de poruncă aspră, cu silă la lucru, să fie puși Moșii! Numai așa va putea stăpânirea să scape dela cerșitoria, care nu face cinste.

G. P. - Pripas

Nesocotinta unui om cu cap luminat

Nu putem pricepe care putere lăuntrică îi îndeamnă pe unii oameni să dea — cu voia — mâna cu moartea? Că doar milostivul Dumnezeu a lăsat omului puțința de a lupta, de a se sbate și de a ieși — în cele din urmă — la mal. Incercare mare a pus Dumnezeu pe fericitul Iov și acesta a răbdat, iar răbdarea sa i-a pus pe creștet cununa fericirii.

Dar ca un om luminat, un profesor de liceu, să poată săvârși o faptă ca aceea a profesorului Neculai Borș din Piatra Neamț, aceasta rămâne o taină foarte grea de deslegat.

Profesorul Borș, om luminat, minte cumpănită și cu dragoste pentru meseria sa, împlinind vârsta la care oricare slujbaș trebuie să-și ducă deacum bătrânețele la odihnă, a fost scos și dănsul la penzie. Și alții ca el au fost scoși la penzie și nimic nu i-a putut îndemna să facă fapte, pe cari numai un om smintit le ar putea face.

După scoaterea sa la penzie, profesorul Borș a căzut pe gânduri. L'a cuprins disperarea. Nu l-a putut înveseli, nici întoarce la viața curată, dusă în cei 35 de ani de muncă, nimeni. S'a apucat de băutură.

Noaptea pe cari altă dată și le a'petrecut în familia sa, acum le petrece în cărciumi. Din rău în mai rău, i-a mers până deunăzi, când și-a pus în lucrare un gând nenorocit. Și-a otrăvit feciorii: cel mai mare student la inginerie, al doilea elev în clasa 7 de liceu. L'a otrăvit cu cea mai puternică otrăvă, apoi și-a făcut și lui sama.

Zădarnice au fost străduințele medicilor. Otrava puternică i-a înegrit pe toți trei și în scurtă vreme au murit.

Care va fi răsplata acestei nesocotite fapte, în Ceruri?

„Dumnezeu nu iubeste ucigasii“!

Totdeauna când jidanii vor aprinde focul războiului Dumnezeu îl va stinge

(Din Coran, cartea sfântă a Arabilor)

Popoarele Europei se frământă încă. Scrașnesc din dinți dușmăni ascunse, pândesc la colț răz bunări, iar în pântecul hambarelor stau gata mașini și oșele fără număr, stau gata să țâșnească cu foc și cu moarte la cel mai mic semn.

Tăvălit în belșug Izrael veghiază. Își mângăie barba voios că creștinii stau gata să se încadre. Acolo unde se lasă o leacă de liniște, Izrael aruncă alt măr al pizmei, așfăță d'n nou și așteaptă apoi să culeagă roadele.

Pentru poporul evreu războiul este cel din urmă pai de care se atârână înecatul. O vraisște proclată s'a pornit, în tot pământul, împotriva lui Izrael. Nici în gaură de șarpe poporul acesta urât, nu mai are loc. Inseși popoarele sălbatece, neamurile africane s'au spăimântat când au auzit că creștinii vor să-i trimită acolo. Și s'au împotrivit cu toată puterea.

De aceea, ultima scăpare alui Izrael este războiul. Prins în cleștele naționalismului ce lui curățător, Izrael se luptă din răsuțeri să le dea de lucru oamenilor, să-i arunce într'o încăerare, peste care să stăpânească el, poporul ales alui Iehova. Iar la sfârșitul luptei, atunci când mințile și limbile sunt incurcate, să vie Izrael cu comunismul și să facă apoi ceea ce a făcut în Rusia,

în Spania și acum mai nou în Cehoslovacia. Că și în țara aceasta care a ajuns acum mărunț pizmei în lume, și aici Izrael și a vârat mai întâi coada.

Un mare om de suflet, conducătorul spiritual al Arabilor din Asia mică, îngrijorat de soarta Europei, iată cum talmăcește viitorul, după înțeleptele cuvinte ale Coranului:

„Intreaga lume arabă — spune emirul Abdullah — a urmărit cu îngrijorare și cu emoție, frământările Europei, gata să se arunce într'un nou război, cu nimic îndreptățit, dar pus la cale și dorit cu înfrigurare și cu sprijinul celor mai grozave viclenii, de către iudaism.

„Dumnezeu nostru al tuturor, — și al nostru al mahomedanilor (arabilor) și al creștinilor, veghiază însă și dezarmează mâna criminală alui Izrael. La Coran scrie: **Totdeauna când jidanii vor aprinde focul războiului, Dumnezeu îl va stinge. Chemarea lui Izrael este de a provoca și încuraja dizordinea și nebunia pe pământ. Dumnezeu nu iubeste însă pe criminalii și pe ucigașii omenirii!**...

„Intre islamism (religia arabă) și iudaism, Dumnezeu nostru a pus granițe de netrecut. Și nu

va mai trece multă vreme până când sutele de milioane de mahomedani vor strivi balaurul iudaic ucigaș, care de mii de ani însângerează omenirea.

„Ceeace am dori noi mahomedanii, și ceea ce este și în interesul păcii și fericitei împreună viețuirii a tuturor popoarelor, pe cari Dumnezeu le-a creat să stăpânească pământul și să se bucure de tot rodul lui, ar fi ca toate neamurile ne-judee să se unească, spre a pune capăt suferințelor pe care Izrael le-a întins pe suprafața întregului glob pământesc.

Iată cuvântul emirului Abdullah, conducătorul spiritual al tuturor popoarelor de neam arab. În Palestina, arabii săngerează din belșug pentru a scăpa acest petec de pământ de vermina iudaică. Lupta lor însă este stănenită, căci jidanii sunt sprijiniți din umbră de către popoarele creștine, vândute lor. Totuși ei, arabii vor birui. Așa după cum cu inimă hotărâtă putem înfățiși că și lupta creștinilor împotriva lui Izrael, va duce la biruință.

Cumpăna trage înspre partea dreptății. Sforțări uriașe se duc pentru a înălțura războiul. Odată înălțurat, acest fapt va fi semnalul, va fi clopotul de alarmă, care va suna mobilizarea întregii lumi creștine împotriva lui Izrael!

Insărcinările nouă ale Subsecretariatului de Stat al Presei

DI Ministrul de Interne a' incredințat pe dl Eugen Titeanu, subsecretar de Stat al presei și propagandei, să ducă la bun sfârșit și să trimită toate lucrările privind instituțiile și direcțiunile prin care se execută propaganda na-

țională.

Să aprobe cheltueli și să subscrie ordonanțele de plată în limitele creditelor acordate prin buget sau prin diferite legi speciale potrivit legii contabilității publice.

Să subscrie cekuri la Ban-

ca Națională a României.

Să subscrie orice acte, cu privire la procesele pentru instanțele judecătorești.

Să numească, să înainteze și să înlocuiască personalul în conformitate cu prevederile legilor în vigoare.

urmato din pag. 11-a

tea de adunat milă pentru sfânta biserică o cumpărase la licitație, cu 25 de mii de lei!...

Si-acum despre un colonist moș?

Dacă prinzi un leu ori un tigr, — care toată viața lui a trăit în pădurile din Africa și îi aduci în Europa, de cele mai multe ori sfârșesc, murind mai devreme de cât ar fi murit acolo în pădurea din Africa. Moare de dorul pădurii, — zic cunoscătorii. Așa-i și cu Moșul. Dacă îl iei din muntele în care s'a născut, a crescut și și-a mâncat amarul, și îl duci la șes, el stă ce stă, până ce îl doboară dorul, apoi fușe înapoi la munte. Chiar dacă în locul unde a fost dus are îndestulare și belșug, mai bine fușe la sărăcie și la necaz. Așa-i născut Moșul!

Pe granița dinspre Ungaria au fost colonizate câteva sate cu Moși. Din pământul pe care

NOUĂ — Știri săptămânale

Unde duce beția. Omul beiv își bea și banii și capul. Nenumărate omoruri, nenorociri, prilejuri, se petrec din cauza beuturii, pe care unii oameni slabi cu duhul nu o pot lăsa.

O feroasă crimă s'a petrecut deunăzi în comuna Sânpaul județul Cluj. Un jandarm s'a îmbătat. Omul la beție se crede stăpân peste toți. Tot așa și jandarmul. Neavând pe nimeni împrejur, decât pe un biet țigan, Rostaș Iosif pe nume, s'a apucat să-i poruncească acestuia. Țiganul nu s'a supus poruncii. Jandarmul infuriat, a dus arma la ochi și i-a tras nefericitului țigan 3 gloanțe în inimă. Furia lui fără margini a ajuns și două femei, cari și dânsese au fost greu rănite.

Ce-l așteaptă acum pe nesocotitul soldat, s'o judece cetitorul. Iată unde duce beția! Să iee aminte aceia cari sufer de această nenorocită patimă.

Nebunia iufelii. Este ca și beția, — o patimă rea. Oamenii cari mânuiesc mașinile, nu mai au grijă de viața altora. Și cum să aibă, dacă pe a lor nu și-o cruță

În București s'a petrecut o mare nenorocire din cauza «neburniei iufelii». Un șofer de pe un autobuz de călători, care face drumul între București Noi și București, văzând că este în întârziere, a mână nebunește, ca să scoată timpul pierdut. Rezultatul a fost, că la o cotitură, mașina s'a izbit de un stâlp și s'a răsturnat. 30 de inși au fost greu răniți. Dintre aceștia 3 se află pe moarte. Șoferul a fugit crezând că astfel va scăpa de osândă. Rea credință și-a făcut sârmanul. El trebuie să știe că nici o faptă nu, este fără răsplată. Tot așa fapta sa, ori cât de târziu, ea tot va fi pedepsită!

Guvernul cehoslovac și-a dat abdicerea. Frământările grele din Cehoslovacia au grăbit plecarea guvernului prezidat de dl Milan Hodza. Locul dsale a fost acupat de generalul Sirovy, inspector al armatei cehoslovace. În noul guvern au fost luați doi generali și membri din toate partidele cari se află în Cehoslovacia. Este un fel de guvern de uniune națională, care unește pe toate partidele în împrejurările grele prin care trece Cehoslovacia.

Furtună năpraznică în America. O furtună groznică, a plecat din mările calde și a cuprins întreagă America. Pe unde trece furtuna, pustiește și spală totul. Până la închiderea foil aflăm că peste o sută de oameni și au aflat moartea. Numărul răniților este foarte mare.

Italianii pleacă în Africa Alte 20 de mii de familii italiene sunt gata de plecare. Unele pleacă în Tripolitania, altele în Abisinia. Guvernul Italian le-a dat bani și îi ajută să-și întemeieze gospodării în Africa. În scurtă vreme coloniile italiene vor fi a doua Italie. Numai brațe de muncă să fie și vor birui. Cum acestea sunt, nu ne îndoim că toate greutățile le vor birui.

În Cehoslovacia este liniște desăvârșită. Contrar tuturor svonurilor cari s'au răspândit în vremea din urmă și cari întăreau că în Cehoslovacia a izbucnit revoluția, — suntem în măsură să arătăm, că acolo domnește cea mai desăvârșită liniște.

Mici ciocniri se mai produc pe graniță dar ele nu pot avea darul să neliniștească decât pe aceia cărora le este frică de propria lor umbră. Este adevărat că Cehoslovacia a chemat subț dreptul toate contingentele, cât și pe toți cetățenii Cehi aflători în streinătate, dar aceasta nu a dat loc la nici o mișcare sângeroasă așa cum s'a svonit.

Incepând cu ziua de 1 Octombrie, mersul vechiu al trenurilor se schimbă. Din această zi va intra în vigoare mersul de iarnă al trenurilor. Cetitorii să iee aminte despre acest lucru și să se îndrepte cu întrebare la gările unde sunt, ca să nu aibă neajunsuri din pricina necunoștinței.

Ce mai e prin Spania. De când cu frământările din Europa, Spania a fost dată uitării. Nu se mai aude, nu se mai pomenește nimic despre ea. Din când în când, mai vine câte o veste și de acolo, care spune că naționaliștii mai cuprind câte-un petec de pământ, câte un oraș sau sat. Dar interesul lumii față de războiul de acolo a încetat aproape cu desăvârșire. Toți ochii sunt îndreptați acuma spre Cehoslovacia, spre Germania.

Cea din urmă știre sosită de acolo spune, că guvernul republican a hotărât să retragă toți voluntarii streini cari luptă în rândul armatelor sale.

Bănuim că acești streini, — ruși și francezi mai mulți, — au fost chemați la mobilizare în țările lor. Aceasta va grăbi mai mult biruința lui Franco. Să ajute Dumnezeu!

Se întoarce roata în China? Ne-am fost obișnuit să celim mereu despre biruințele armatelor japoneze în războiul cu China. Vestile cele mai nouă cari sosesc, înfălesc că acolo s'a întors roata. Acum vestesc chinezii biruințe. Era și de așteptat. Japonezii au intrat prea de tot adânc în inima Chinei și înapoia lor, chinezii au început a se întări, astfel că au

atacat din spate, dar mai ales au început a împedeca ducearea proviziilor cu mâncare și muniții.

În aceste împrejurări, situația armatelor japoneze iese din cale afară de grea.

Pățania unui italian. Un italian bătrân, care locuia în satul Chambery din Franța, s'a apucat într'o dimineață să-și facă de mâncare. Dacă cele spuse în telegramă sunt adevărate, atunci se întărește spusa, că italienii mai mânăncă uneori și șoareci... Italianul nostru zice că și-a pus un șobolan mare (guzgan) în frigare și — din ce pricină încă nu se știe, — s'a aprins odaia în care își pregătia mâncarea. Vântul a purtat focul și la alte case, astfel că într'o jumătate de ceas întreg satul a fost cuprins de flăcări.

Pagube uriașe a produs... pofta italianului.

Plângerea coloniștilor refugiați din Ungaria. Reprezentantul românilor refugiați din Ungaria, s'a înfățișat la dl rezident regal dr. Alexandru Marta, cerându-i sprijinul pentru coloniștii din comuna Iratoș, depe granița arădană. Peste o mie de suflete alcătuiesc populația acestei colonii, unde s'au refugiat începând cu anul 1920 românii dintr'o seamă de comune de graniță din Ungaria: Chitihaz, Ciaba, Giula, Cenad, etc. Statul român i-a improprietărit cu câte 6 jugăre de familie, dar nu li-a dat nimic altceva ca să-și poată întemeia o gospodărie. Lipsiți astfel de vite de muncă și de unelte gospodărești, ei au fost nevoiți să-și arendeze pământul ungarilor înstăriți din sat și din împrejurimi.

Coloniștii au fost obligați apoi să-și edifice case, și din lipsă de bani s'au îndatorat, complicându-și în acest fel situația. În timp de câțiva ani, din cauza datoriilor și fiindcă pământul arendat nu le aduce venituri îndestulătoare, mulți coloniști au ajuns la săpă de lemn. Dacă mai dănuiește această stare, ei vor fi nevoiți să-și vândă pământul la unguri.

Pentru a salva această colonie românească dela o înstrăinare, care se poate produce în cel mult 2—3 ani, reprezentantul lor a cerut rezidentului regal, să acoarde un împrumut de 20—25.000 lei de colonist, ca ei să-și poată refăce situația materială.

Dl rezident regal din Timiș le a făgăduit coloniștilor întreg sprijinul sau.

Trimiterea în judecată a unui prefect. Dl Dr. Nicolae Reșman, fost prefect al județului Sibiu, a fost trimis în judecată pentru faptul, că ar fi chivernisit rău gospodăria județului.

Cehoslovacia nu primește propunerea lui Hitler

Cancelarul Hitler a trimis, — prin dl Chamberlain, — o nouă propunere Cehoslovaciei, în care cere să-i fie eliberat întreg teritoriul ocupat de germanii sudeți. Guvernul cehoslovac a răspuns că este peste puțină acest lucru, deoarece, în cazul acesta, subț stăpânirea germană ar intra, pe lângă cele 2 milicane opt sute de mii de sudeți și 850 de mii de Cehi și Boemi, cari locuiesc în cele mai industriale și comerciale regiuni ale Cehoslovaciei.

Caldă chemare către bunii noștri cetitori

A sosit și toamna, harnica și darnică... Mai ales în acest an ea a fost cu sârguitorii muncitori ai farinelor celor învelite în soare și stropite cu rodnice ploii, — cu adevărat harnică într'a fi darnică, aproape în toată țara. Ne-a iubit Dumnezeu țara și poporul și a răsplătit sudorile feții lui și a palmelor lor.

Avem și noi un cuvânt bun către bunii noștri cetitori. Și noi am trudit, și pe ploaie și pe soare, la această foaie, punând în ea ce am putut mai bun din sufletul nostru. Așa facem și acum și așa vom face și în viitor.

Dar o parte din cetitorii abonați, au întârziat cu trimiterea sumelor neînsemnate ce ni se cuvînt pentru trimiterea foil la casele lor.

Li rugăm acum, cu frăție și dragoste, să nu ne mai lase uitării, ci să rupă puținul ce li-l cerem, cu care se știu datori, și să ni-l trimită. Căci pe când jitnița sau hambarul sau șerparul fratelui nostru cetitor gospodar, este mai mult sau mai puțin plin — a noastră ladă mică, este goală pe vremea asta și ne sperie cu răsnetul ei gol, când ne întindem să luăm de pe fundul său gologanii ce ni se cer pentru cheltueile scoaterii foil.

Veste bună!

Cu o cale veste bună dăm iubiților cetitori. Doi, trei prieteni și preșuitori ai acestei foi cu trecut frumos, și, nădăduim, și cu viitor frumos, — din București și din Iași, văzând străduința noastră spre tot binele pentru neam și Țară, ne-au înștiințat că ne vor ajuta, trimițându-ne articole scrise cu bună socoteală și cuminte îndrumare pentru popor, ajutându-ne să facem foaia cât mai bună, cum a fost în trecutul ei. Cei cari ne bucură cu această sprijinire la scrisul foil, sunt meșteri ai scrisului și pentru domni și pentru popor.

Credincioșii noștri cetitori să ne arate și ei alipirea lor prin sprijinirea în tot felul a foil.

„La neaz își cunoști prietenii”, spune bine știutoarea vorbă bătrânească.

Pentru abonați și depozitarii ziarului „Libertatea”

Administrația ziarului „Libertatea” (Moța), mulțumindu-se din Calea Victoriei No. 63 — unde a rămas numai Direcțiunea ziarului — în Str. Luterană No. 6, et. III, domnii depozitari ai ziarului, ca și abonații, sunt rugați a trimite aci orice cerere de abonament, schimbări de adrese, schimbări de tiraj, etc.

Deasemenea, achitarea abonamentelor, a conturilor și orice trimitere de bani, se vor face la noua adresă:

Administrația ziarului „LIBERTATEA” (MOTĂ) BUCUREȘTI, Str. Luterană No. 6, et. III

INCURAJAȚI COMERȚUL ROMÂNESC
 CUMPARÂND CĂMAȘI, CRAVATE, PIJAMALE
 Mulțumim celor ce ne-au dat concursul, vindem cu 50-100 lei de cămăși mai eflice ca toate mag similare

„Niky”

DUMITRU BORCEA București, Tel. 3.51.66, Gal. Victoriei 114